

Stotteren en het gevaar van misleidende beloften van behandeling

Verklaring van de International Stuttering Association (ISA).

1. Hoewel onderzoek in de afgelopen jaren een neurologische oorzaak van stotteren heeft aangetoond (die verlichting kan geven aan mogelijke schuldgevoelens), is er geen behandeling gegarandeerd effectief ten aanzien van herstel tot een normaal vloeiende spraak.

2. Ondanks dat er meer begrip is, weten veel personen die stotteren (PDS), alsmede veel ouders van kinderen die stotteren, nog maar weinig over de oorzaken en de behandeling van stotteren. Wanneer ze hulp zoeken, worden ze vaak geconfronteerd met een grote en mogelijk verwarrende reeks behandelingen, die de onzekerheid kunnen vergroten.

3. Verdere verwarring wordt veroorzaakt door het op agressieve wijze adverteren van behandelaars die een snelle en volledige 'genezing' beloven en valse hoop geven aan mensen die stotteren. Dit wakkert verdere misvattingen aan onder maatschappelijke groepen. Maar er is geen gemakkelijke 'cure' voor stotteren, in de medische zin van het woord.

4. Hoewel er nog weinig bewijs voor de volledige effectiviteit van welke therapie dan ook, kan redelijkerwijs worden gesteld dat sommige therapieën helpen bij het verbeteren van de spreekvaardigheid, evenals de sociale vaardigheden en weerbaarheid.

5. Het is algemeen aanvaard dat er meer kans op volledig herstel zal zijn als de behandeling wordt gezocht op een vroege leeftijd, idealiter binnen 15 maanden na aanvang. Te lang uitstellen van de behandeling na het ontstaan van stotteren vermindert de kans op een herstel.

6. Om mensen die stotteren en ouders van kinderen die stotteren te helpen, hebben de nationale stotteren verenigingen van Duitsland en Nederland, met de steun van de Europese en Internationale Associatie van Stotter Verenigingen, deze verklaring opgesteld, om de kenmerken van een goede therapie te kunnen vaststellen.

(I) Niet alle aanbieders van stotterbehandelingen zijn gekwalificeerd logopedisten. In sommige gevallen wordt de therapie aangeboden, voornamelijk gebaseerd op persoonlijke ervaring. Vanwege het zeer persoonlijke en individuele karakter van stotteren past deze therapie alleen bij een klein percentage van mensen die stotteren.

Ons advies: stel kritische vragen over de academische en beroepsopleiding van de therapeut en tracht waar mogelijk feedback te achterhalen van hun huidige en vroegere cliënten.

(II) Professionele therapeuten zijn gebonden aan een ethische code. Een dergelijke code vereist onder meer dat therapeuten (na)opleidingen volgen gedurende hun werkzame leven en toestaan dat ontevreden cliënten hun verhaal kunnen doen.

Ons advies: vraag naar het lidmaatschap van relevante beroepsorganisaties.

(III) De frequentie en ernst van stotteren verminderen soms zeer snel door eenvoudige veranderingen in de wijze van spreken, soms met behulp van vloeiendheids-apparaten. Dit kan op korte termijn de indruk geven dat de cliënt 'genezen' is. Echter, voor de meeste mensen die stotteren werken deze eenvoudige veranderingen niet blijvend op de lange termijn, wanneer ze in hun dagelijkse leven zijn.

Ons advies: wees sceptisch over therapieën die zich richten op het leren van methodes die ontwikkeld zijn om de vloeiendheid van spraak snel te verbeteren zonder oefening in de echte wereld.

(IV) Het is algemeen aanvaard dat een succesvolle stottertherapie een grote persoonlijke inbreng vereist, over een periode van vele weken of maanden en vaak jaren.

Ons advies: wees heel voorzichtig over 'wonderbaarlijke' behandelingen die succes beloven binnen een korte tijd en geen follow-up bieden voor gratis toegang.

(V) Een belangrijk aspect van veel stottertherapieën is dat ze een lange periode van uitvoering van de geleerde technieken vereisen in de dagelijkse praktijk. Terugvallen in oude patronen van spraak en gedrag zijn gebruikelijk. De kwaliteit en de duur van de nazorg, het volgen van een therapie cursus, is daarom cruciaal.

Ons advies: stel kritische vragen over de vraag of en hoe de nazorg wordt verstrekt en welke soort van zelfhulp beschikbaar is.

(VI) Zelfs 'goede therapieën' zoals hierboven beschreven, doen het werk niet voor u. De enige manier waarop mensen die stotteren vooruit kunnen komen, is om persoonlijke verantwoordelijkheid voor hun stotteren nemen, 'uit de kast te komen' en een vol leven te leiden.

Ons advies: besluit om dat te doen.